

[Aksel Larsen.]

at være nogenlunde på linje med andre partier — at efter det materiale, vi har fået, ser det ud for mig, som om statskassen virkelig ikke kommer til at mangle disse penge. Med de beregninger, vi har fået, erkender den højtærede finansminister, at der jo nok vil komme sådan ca. 150-160 mill. kr. mere ind i forbrugsskatter og afgifter i det kommende finansår, end man har kalkuleret med i finanslovsforslaget — her set bort fra de forhøjelser, der foreslås gennem de tre lovforslag, vi nu behandler. Men derimod regner den højtærede finansminister ikke med nogen stigning i provenuet af de personlige skatter, navnlig indkomstskatterne; man regner ikke med, at der vil komme flere penge ind her, end man har kalkuleret med i finanslovsforslaget.

Jeg tillader mig i lighed med andre at være af den mening, at der er sket en del indkomstforøgelser i løbet af det sidste år. De vil naturligvis delvis give sig udslag i øgede indkøb, som igen giver større indkomst til staten på grund af forbrugsafgifterne — og jeg tror, at forbrugsafgifterne vil give staten adskilligt mere, end man regner med i det materiale, der er stillet til vor rådighed af finansministeren.

På samme vis skulle jeg tro, at også de direkte skatter, navnlig indkomstskatterne, vil give mere, og jeg kan heller ikke se nogen særlig grund til, at selskabsskatterne ikke skulle kunne give mere. Det ser mig i hvert fald lidt mærkværdigt ud, at man oven i købet nu regner med, at selskabsskatterne skal give 50 mill. kr. mindre i det kommende finansår, end der er kalkuleret med i finanslovsforslaget. Jeg er altså tilbøjelig til at tro, at statens indtægter vil stige noget ud over, hvad man har kalkuleret med i den seneste beregning, således at man i virkeligheden slet ikke kommer til at mangle de 190 mill. kr., det drejer sig om.

Selv om det jo ikke er helt pænt ikke altid at tro godt om sine medmennesker, kan jeg ikke lade være med at spekulere på, om der ikke er en ganske særlig grund til, at vi

har fået disse lovforslag i februar måned, og at de skal køres igennem så hurtigt, som tilfældet er. Vi ved jo alle sammen, at om en måned — omkring midten af marts — vil man være i stand til med temmelig stor nøjagtighed at beregne, hvor meget i hvert fald indkomstskatterne vil give. Det er meget vanskeligt at beregne det så tidligt som i midten af februar, men i midten af marts kan man ved stikprøver skaffe sig et temmelig nøjagtigt billede. Hvis man virkelig kun skulle have brug for disse penge til at klare lønforhøjelserne på 190 mill. kr. til tjenestemænd, kunne man jo have ventet en måned eller halvanden med at komme med denne lovgivning; det var gået endda, man havde fået pengene ind rettidigt, for tjenestemændene skal jo ikke have deres lønforhøjelse i medfør af pristalsstigning, og hvad dertil hører, før 1. april — eller måske skal de have lønnen udbetalt den 22. marts, det kan godt være, for påsken falder tidligt i år. Nå, men i hvert fald kan der da ikke være brug for allerede nu i februar at begynde at kræve mere op i skat for at klare nogle udgifter, som først er forfaldne om en måned eller halvanden. Ja, jeg tillader mig at udtale den formodning — den kan være urigtig, men jeg har lov at have den formodning — at en af grundene til, at man kommer med lovforslagene allerede nu, kan være, at man godt ved, at man om en måned mere nøjagtigt kan beregne, hvor meget bl. a. indkomstskatterne vil give i det kommende år, og at man har en fornemmelse af, at de vil give adskilligt mere, end der er kalkuleret med i finanslovsforslaget.

Dette skal man lægge mærke til, også fordi der i de debatter, vi har haft her i folketinget om Danmarks økonomi, tales så meget om de stigende lønninger. Det viser sig nemlig, at på afgørende områder er lønstigningen bragt til ophør. Jeg står her med en avis, som ikke kan mistænkes for at være organ for dansk fagbevægelse. Det er Berlingske Aftenavis for i går, den 10. februar. Her er på forsiden en artikel, der bygger på